

[home](#)

Draai om je oren

Festivalverslag

Transition 2016: heel veel gretige jazz

26 maart 2016, TivoliVredenburg, Utrecht

De eerste editie van het Utrechtse Transition Jazzfestival is met vierduizend bezoekers uitverkocht. Het festival opent met de mededeling dat er definitief een tweede editie volgt op 8 april 2017. TivoliVredenburg, dat met zijn vijf concertzalen bijna ontworpen is als festivallocatie bij uitstek, is vandaag het toneel voor 27 optredens. Het programma is in samenwerking met North Sea Jazz samengesteld met als thema 'Jazz & Beyond'. Het programma op Plein 5 en Cloud Nine kwam tot stand met medewerking van U Jazz.

door Kees Schreuders (tekst) & Maarten Mooijman (foto's)

In de grote zaal wordt afgetrapt door het **Yuri Honing Acoustic Quartet**. Yuri was in de veronderstelling dat de oude zaal van Vredenburg gesloopt was en aangenaam verrast toen bleek dat de zaal waaraan hij zoveel goede herinneringen had, nog bestond en hij er mocht optreden.

Honing is altijd een muzikant die tot in de ziel van zijn onderwerpen induikt. Als hij zijn album 'Desire' noemt, kun je ervan uitgaan dat daar een universum achter schuilgaat. Veelbetekenend

opent hij het festival met het titelnummer. Een mooiere start voor een muziekfestival kun je je toch niet wensen door verlangen als uitgangspunt aan te snijden. Muziek en verlangen lijken elkaar immers te veroorzaken en daardoor onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het kwartet verkent de verschillende aspecten en nuances van dit onderwerp en laat dat in een suite op betoverende wijze weerklinken.

Het is muziek waarbij je niet langs de zijlijn kan blijven staan. Het grijpt je bij de lurven en verleidt je met impressionistische en pakkende melodielijnen tot overgave aan verstilde schoonheid. Pianist Wolfert Brederode, die fraaie lyrische contouren schetst die door de hunkerende sax van Honing worden ingekwast. De geniale Joost Lijbaart, die zoveel subtiele zeggingskracht en textuur uit zijn drumkit weet te halen en bassist Gulli Gudmundsson, die met bronstige en golvende klanklijnen de hartslag vormt. Dit gaat niet over solo's of individualiteit, maar over samenspelen, vierstemming uiting geven aan gekoesterd verlangen.

Als je je mee liet voeren in de zen van dit kwartet had je meteen een hoogtepunt te pakken, dat moeilijk te evenaren zou blijken.

De overgang van Honings hunkering naar het hippe en dartele **GoGo Peguin** in de popzaal Ronda kost moeite. Een

